Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26151
Copyright: Admont, Benediktinerstift

illam pro hoīe exigentis quia in nocentē pre
pete adpenam nō est iustīe ⁊ equitatis sz magis
iniurie ⁊ impietatis. In iustitiā iā ⁊ impietatem
deo prī adtribuē est ōmo i cōuenients ⁊ impossi
bile. ¶ Eodem mō nec cepte dī. potest attendi
illa iusti tamq; ēpi satisfactōne suā i homīe
iustitiam perdutentis. Quia sicut nemo iust
te culpatur ī peccans sciens et voluntarius.
Sic nemo iuste dampnat uli iure cōiunctus
aut sponte q̄ fellus. Dī bus aūt ut sua iustitia
in homīe p̄uacē nec iure cōiunctus fuit nē
sponte q̄ fellus. quia iustitiā suā in homīe
amisit ueslaens et inuitus. ḡ illa iustitia
satisfactōis ⁊ libacōis hoīs pypīn nō pt
adtīdi cepte dī. Simili mō vī q̄ nec cepte
gnalis ordinis iustīe possit adtīdi. quia cō
muis ordo iustīe. hī tenet q̄ nemo iuste satis
facē pt paltri uestaente ⁊ inuito. ⁊ aūt sa
tisfactō pro hoīe fā fuit hoīe uestaente. Quat
pz amanoi. quia nec omīs angeli pfecte sa
uerūt multitudinem passionis sicut dī Dominus
ī ad ysa lem. Quis est iste qui venit de
Edom tinctis uestibus de bosra ī. Et pro hoīe
in uito quia pro peccatibus remittendis et
ad hī impetrās statutis. sī ī ad Rom v. Cum